

Minneord til Kurt Kristensen 25.02.2022

Kurt ble født i Flekkefjord 14. april 1951 og han vokste opp delvis i Hollenderbyen og delvis på småbruket Midtfjells som ligger på vei mot Åna Sira. Kurt hadde fire eldre søsken som flyttet hjemmefra mens han var liten. Han var det som i Flekkefjord kalles «oskefis» og søsken og foreldre sloss om å skjemme han bort, han fikk det stort sett som han ville.

Familien flyttet til Bryne da Kurt var 14 år. Kurt gikk på Bryne Landsgymnas og spilte fotball for Bryne sitt juniorlag. Han var en god skøyteløper og vant skolemesterskapet på Frøylandsvannet. På stadion traff Kurt etter hvert Grethe som drev med friidrett i Bryne idrettslag. De ble kjærester og flyttet til Oslo, der Kurt begynte på Statens Bibliotekhøgskole. Kurt og Grethe giftet seg i 1973 og to år seinere fikk de sønnen Kenneth. Etter endt utdanning bodde den lille familien på Klepp, der Kurt hadde fått jobb som biblioteksjef. Etter noen år flyttet familien hjem til Bryne og Kurt begynte i ny jobb som biblioteksjef i Hå.

I 1984 døde Grethe brått, og Kurt ble alene med sønnen Kenneth på 8 år. Denne hendelsen var opprivende for alle i familien, og for vennene rundt. Kurt tok godt vare på Kenneth og med tiden utviklet de et spesielt forhold, preget av kameratskap og kjærlighet. Takket være nære venner og familie klarte de to seg godt de neste årene. Mange av dere er tilstede på benkene her i dag.

Kurt trivdes i rollen som far og taklet godt kombinasjonen med en travel jobb. I helgene tok han av og til Kenneth med seg på jobb. Til bibliotekene, Jadarheim kino eller Hå gamle prestegard. Andre ganger for å hente forfattere på flyplassen. Kenneth og vennen Vegard fikk jobben med å bære koffertene til mange interessante personer, blant andre Halldis Moren Vesaas. Kurt var en aktiv, kjærlig og leken far. De spilte sjakk, fotball, tennis, jogget og gikk på skøyter sammen. Han og Kenneth tilbrakte også mye tid med venner og familie på Midtfjells. Der kokte Kurt krabbe. Det ble mange kok og mange fine øyeblikk i det gamle vaskehuset.

I 1988 kom Marit inn i livet til Kurt. Året etter flyttet hun sammen med Kurt og de giftet seg i 1991. Med Marit i familien kom også tilgangen til snø i fjellet. På Risnes ved Knaben hadde Marit hytte. Denne ble mye brukt i årene som kom. Så mye at Kurt og Kenneth ble ivrige skiløpere med

startnummer på brystet. Sesilåmi, turrennet fra Setesdal til Sirdal, ble fast innslag hvert år. Kurt gikk 25 Sesilåmi og 8 Vasalopp. Alle gangene representerte han Knaben Idrettslag, som han fikk eit kjært forhold til.

Skiinteressen og fascinasjonen for vinterfjellet fikk Kurt fra sin onkel. Bjørnulf kjente Hardangervidda godt, og tok med seg Kurt på skitur fra hytte til hytte da han studerte i Oslo. Selv tok han flere ganger med seg venner og familie tilbake til Finse og Hardangervidda for å vise dem det fantastiske landskapet på den snøklede vidda. Den lengste skituren gjorde han med Kenneth og kompisen Vegard i 1992. De gikk fra Finse til Knaben på 6 dager. Det var en fantastisk tur som Kurt ofte likte å dra fram ved passende anledninger.

Kurt og Marit fikk 33 år sammen. De første årene suste av gårde med travle jobber og mye aktivitet. Likevel var det alltid tid til lesing, konserter, utstillinger og andre kulturaktiviteter. De siste årene var de begge pensjonister og kunne bruke mye tid på kultur og friluftsliv. Kurt likte å utfordre seg selv med å lese krevende bøker og stadig utvide musikkinteressen, noe hans gode kompis kjenner godt til. For han sørget alltid for å dele og utfordre dem også. Og så var det reisingen, da. Utenlandsturene var utallige, selv om Kurt nektet å bli med til «Syden», så Marit måtte lirke og lure får å få han med til varmere strøk. Høydepunktet i all reisingen var nok de fire månedene som ble tilbrakt i Berlin i 2015, men også den siste utenlandsturen til Moskva januar 2020 var minneverdig.

I 2005 fant Kenneth sin Marianne, og Kurt ble etter hvert farfar og Marit farmor til Ludvig og Laurits. Kurt var stolt over guttene og de fikk tidlig tildelt hvert sitt fjell i traktene rundt Knaben. Når de var sammen, kunne han leke og tegne med dem og etter hvert spille sjakk. I Stavanger ble det mye «kicking» på fotballbanen. Leken og gleden var gjensidig, og de koste seg i hverandres selskap. Kurt og Marit likte å legge planer og hadde alltid et opplegg for barnebarna. De ble tatt med på teater og konserter, skateparker og svømmehaller, lekeplasser og badeplasser, restauranter og cafeer. Han var god til å ta initiativ og gjøre små øyeblikk om til store opplevelser. Hver gang guttene kom til Stavanger, var et av Kurt sine ritualer å måle dem. Veggen i gangen er full av oppmålinger og skriblerier, og er et godt minne om en engasjert farfar. Kurt hadde også stor glede av å utnevnte seg selv som fast skileverandør etter hvert som guttene strakk seg.

Kurt var en god historieforteller. Det var alltid interessant å lytte til hans betraktninger om oppvekst på Midtfjells, historiske polfarere, idrettshelter, kunstnere, musikere og forfattere. Engasjementet var stort.

Det var noe befriende godt med å være menneske rundt Kurt. Han var raus på så mange måter. Enten det var med ord eller handlinger. Han gjorde alt for at vi skulle ha det bra og var genuint interessert i livene våre. Alltid lyttende og etterspørrende. Kurt fikk oss til å føle oss verdifulle. Han hadde trua på oss. Han løftet oss og gjorde oss trygge og sterke.

Takk for alt du gode menneske!